

Kráľov koniec

Pristúp dieťa, čo ešte veríš v kúzlo noci,

Keď bohovia majú všetko vo svojej moci.

Pristúp a vypočuj si príbeh môj,

O kráľovi, čo nikdy pred nikým nepokľakol

A hrdinom pre mnohých z nás bol.

Leč môj príbeh je iný, ako ho poznáš.

Rozpráva o žiali, o pocite viny,

O láske, smrti a o človeku božskej sily,

Čo zachrániť túžil každého.

Pristúp, dieťa

A vypočuj si príbeh o smrti Alexandra Veľkého.

Po troch dňoch cesty krajinou, ktorá sa inak ako púšťou nazvať nedá, sa kráľ i so svojimi spoločníkmi zastavili na okraji oázy. Práve túto konkrétnu oázu by ste si veľmi jednoducho splietli s džungľou a ak by nebola zo všetkých strán obkolesená púšťou, tiahla by sa pravdepodobne do nekonečna. Stromov a rastlín tam bolo z vôle bohov veľké množstvo a unavené kone a ťavy by tak mohli zahnať hlad už na okraji. Táboriť na okraji by však bolo samozrejme bláznovstvom a tak sa všetci morili ešte kus ďalej. Prameňov a jazier sa v celej oáze nachádzalo niekoľko, oni mierili k jednému z najväčších, ktoré bolo zhodou okolností i jedno z najbližších. Tu kráľ vydal rozkaz na zastavenie a utáborenie.

Započal ruch, prekrikovanie a handrkovanie, ktoré trvalo až do tmy. Keď sa Apolón vydal na púť po rieke Styx, ohne sa rozoreli. Tábor bol už na prvý pohľad nejednotný. Z 89 vojakov, ktorí tvorili kráľovu družinu bolo 53 Peržanov, 15 žoldnierov (samozrejme len tých, ktorí sa kráľovi osvedčili) a 21 Grékov, čo bol žalostný pomer. Všetci sa odlišovali, ako naschvál i farbami stanov, zbrojou, dokonca aj večerným jedlom.

Tegeus bol jedným z 21 gréckych bojovníkov a zároveň i blízkym priateľom kráľa. Pochádzal z bohatej rodiny a s Alexandrom sa spoznal vo svojich 12 rokoch, kedy už Alexander vládol po otcovej smrti Macedónsku i Grécku 5 rokov. Známosť prerástla v priateľstvo a Tegeus sprevádzal Alexandra do bitiek, ale aj na menej významné výpravy. Ako napríklad túto. Alexander sa na ňu podujal pár dní po smrti svojho milovaného Hefaistona a Tegeus nebol jediný, kto bol z jeho rozhodnutia prekvapený. Situácia v ríši sa zhoršovala, bolo niekoľko pokusov o kráľovo zavraždenie, i keď predovšetkým pomocou jedov. Na otvorenom priestranstve hrozil nájazd a aj keď kráľ najskôr nechcel, nakoniec sa nechal presvedčiť a vzal so sebou i skupinu vojakov. Tegeus si sadol k skupine Grékov, kde ho privítali, ponúkli mu miesto pri ohni a jedlo.

„Tak čo, Tegeus, ako sa dnes má náš kráľ?“ povedal jeden zo starších vojakov, Délos.

„Pustne. Pomaly už ani slova nepovie, uzatvára sa do svojich myšlienok.“

„Zbláznil sa,“ prehlásil Tykudydes.

„Čuš ty,“ ozval sa ďalší z prísediach.

„Prečo by som mal? I tak ma nepočuje. Čo sme na cestách, tak sa každý večer vytratí do tmy. A vôbec, kto so zdravým rozumom by sa sem trepal?“

„Opantal ho smútok, keď zomrel Hefaiston. Zacnelo sa mu po domove, po rodine. Jeho dcéra je jeho jedinou rodinou, ktorú mal aj v Grécku. Niet div, že ju chce práve teraz vidieť,“ odpovedal Tegeus.

„Pekná rodina, keď si na ňu spomenie, klen keď mu je ťažko. Pamätáte si predsa, ako ju vyhnal z paláca.“

Samozrejme, že si pamätali. No prečo si to nevypočuť ešte raz a neoživiť staré spomienky? Tykudydes pokračoval: „Samozrejme, rozprávam len čo som počul, osobne by som sa do paláca vtedy nedostal. A náš Tegeus bol vtedy na ceste z Grécka, mám pravdu?“

„Tak je.“

„Takže tu je, čo som počul. Náš kráľ sa vždy snažil vyjsť oproti Peržanom, i keď si ich podmanil. Vzal si za ženu ich princeznú Roxanu, mal s ňou deti. Ich najstarší syn je teraz v Grécku a stane sa naším budúcim kráľom. Avšak Alexandrovi sa ešte v Grécku narodila dcéra, krásna Miléna, ktorú zobral so sebou i do dobytej Perzie. Môžeme povedať, že to bola chyba. Roxana ju v dome nezniesla a nahuckala proti nej i samotného kráľa. Odohrala sa tam taká tragédia, že by ju naši herci mohli predvádzať v divadlách v Grécku. Miléna bola nakoniec poslaná slúžiť do chrámu perzského boha (tu si odpľul Tykudydes na zem, aby dal okolo sediacim najavo, čo si o tomto bohu myslí), ktorý sa nachádza v tejto oáze.

„A v podobných ústupkoch kráľ potom pokračoval i ďalej. Ved' sa len pozrite okolo seba – máme dohliadať na kráľove bezpečie a pritom je tu viac Peržanov ako Grékov. I žoldnierov používa kráľ čoraz viac,“ doplnil Polybios.

„Pravdu máš. Nakoniec sa na nás Grékov zabudne, stratíme sa v histórii. Všetko sa bude točiť len okolo Peržanov a ich bohov,“ a Tykudydes si znova výrazne odpľul, aby im ukázal, čo si o perzských bohoch myslí.

Tentoraz sa od neďalekého ohňa zdvihla tlupa Peržanov, podišli k nim a chlap, čo vyzeral ako ich vodca s veľmi výrazným prízvukom prehovoril: „Nedalo sa nepočuť a nevidieť ako tento skrčok znevažuje našich bohov...“ Očividne chcel hovoriť ďalej (možno nielen hovoriť), Tykudydes však vyskočil na nohy, ostatní takisto a povedal: „Počuli i videli ste dobre. Môžete byť radi, že náš kráľ vám dovolil ponechať si svojich bôžikov. Ja by som na jeho mieste nebol taký dobrý.“

Peržan zachrochtal smiechom: „Váš kráľ? Alexander už patrí viac Peržanom ako Grékom. A čo sa bohov týka, neprejde príliš dlhý čas a budete sa klaňať v našich chrámoch našim bohom. Po smradľavom Diovi, hlúpej Hére či škaredej Aténe ani pes neštekne.“

„Ako sa opovažuješ rúhať bohom, ty...“ začal Tegeus, ale nedokončil. Nebo ožiarilo svetlo, zaznel hrom a ohnivý blesk dopadol niekde za horizont. Peržanom behali vyplašené oči po okolí. Ako prvý sa ozval Délos: „Nerúhaj sa bohom, Peržan. Nechceš predsa, aby ďalší Diov blesk zasiahol teba.“

Kráľ sa zjavil onedlho po božom zjavení. Od Tegea sa dozvedel, čo sa stalo v tábore a so želaním dobrého spánku ho prepustil. Nenechal však nikoho spať dlho. Ešte za tmy sa vydali na cestu k chrámu. Viedol ich jeden z Peržanov, pretože väčšina Grékov tieto končiny nikdy nenavštívila, nemala k tomu dôvod. Precestovali celý deň a večer znova nasledovalo rozkladanie tábora. Podľa kráľových slov by sa k chrámu mali dostať nasledujúci deň.

V Tegeovi narastalo vzrušenie. Nezdôveril sa s tým nikomu, ani kráľovi, pretože by to len ťažko chápal. On Milénu miloval. Ak by v dobe, keď ju Alexander poslal preč, nebol na ceste z Grécka, kam bol zveriť do výchovy budúceho kráľa, Alexandrovho syna, nikdy by to nedovolil. Po svojej ceste mal práveže v pláne Alexandrovi oznámiť, že sa chce uchádzať o ruku Milény. Ako ho len za ten dlhý čas odlúčenia trýznili predstavy na ňu, na jej bozky a dotyky. Na ich vždy tajné schôdzky. Po veľmi dlhom čase bol k nej veľmi blízko.

Večer bolo v tábore ticho. Cez deň sa im podarilo chytiť pár zvierat, ktoré im takpovediac vbehli do náruče, keď utekali smerom z oázy. Väčšina vojska mlčky jedla svoje jedlo a zvuky lesov navôkol tak vynikali nad všetkým ostatným. Tentoraz nebolo v okolí žiadne jazero, pilo sa víno. Tykudydes, podobne ako mnohí ďalší grécki vojaci, bol celý deň zahľbený do svojich myšlienok a v rovnakej činnosti pokračoval i pri jedle. Kráľ už spal vo svojom stane.

Zrazu sa ozvali tie najpodivnejšie zvuky, aké kedy ktorýkoľvek Grék, Peržan či Egyptan kedy počul. Nedajú sa prirovnať k žiadnemu zvieraťu či prírodnému zvuku. Nejak tak by mohol znieť Hermes, keď prináša správu Zeusovi. Súčasne so zvukom sa zdvihol nápor vetra, ktorý rozhýbal konáre stromov a stany. Trvalo to len krátku chvíľu. Onedlho na to sa ozval krik z kráľovho stanu. Všetci sa tam rozbehli. Kráľov stan bol poškodený, ale stále stál. Za to mohol vďačiť modrej búdke. Presne ako počujete. Vo vnútri kráľovho stanu sa nachádzala modrá búdka, ktorú nikto predtým nevidel. Nevyzeralo to, že by mala nejaký vchod. Na jednej strane boli malé okná a nápis v nejakom neznámom jazyku. Kráľ stál na nohách, očividne prekvapený rovnako (ak nie viac) ako väčšina z jeho družiny.

„Čo to má znamenať?“ spýtal sa, no odpovede sa nedočkal. Práve vtedy, akoby prekvapení a čudných zjavení tej noci nebolo dosť, sa búdka otvorila a vystúpil z nej muž. Mal tie najčudnejšie vlasy, aké ste kedy videli, nikto by však nemohol povedať, že by s nimi vyzeral zle. Bol oholený, len na lícach si nechal rásť menšie bokombrady. Oblečenie tiež nezapadalo do obvyčajného života. Celý bol v modrom a navrchu mal oblečené niečo ako hnedý plášť.

Prítomní si okamžite dali súvislosti dohromady, padli na kolená a povedali: „Vitaj Zeus. Sme poctení, že si nám umožnil ťa vidieť.“ (Samozrejme, že každý povedal niečo iné, ale dokopy to bolo niečo v tomto zmysle. Peržania ticho zízali z diaľky.

Zeus si povzdychol a nečakane prehlásil: „Ale nie, už zase?“

Kráľ sa ako prvý odhodlal odpovedať: „Prepáč, Zeus, ak sme ťa urazili. Zľutuj sa a neposielaj nás Hádovi.“

„Čo to... Nie, nie, kdeže. Vstaňte, všetci. Takže, kde som, aký je rok a kto ste vlastne vy?“

„Ja som Alexander Macedónsky a ...“ „Woo-hoo, tak teda! No teba som ešte nemal to šťastie stretnúť. A kamže máte namierené?“

„Do chrámu, ktorý sa nachádza v tejto oáze. Idem po svoju dcéru. Zeus, si tu aby si mi dodal potrebnej sily?“

„Naah, vieš rád by som, ale celkom ma súri čas. Nespadlo tu čistou náhodou v poslednom čase niečo z oblohy?“

„Včera si predsa poslal blesk z neba, ako hrozbu pre týchto nevercov, Zeus,“ kývol Tykudydes hlavou k Peržanom, ktorí sa stiahli ešte viac do úzadia.

„To som urobil. Teda... Áno, spomínam si. Len, vieš ako, nepamätám si, kde presne ten blesk išiel a celkom by som ho potreboval. Oh a nevolajte ma Zeus. To meno som nikdy nepoužil. Lepšie bude jednoducho- Doktor.“

„Ten blesk padol tým smerom, ktorým leží i chrám. Ak by ti nevadilo počkať, mohli by sme mať zajtra spoločnú cestu,“ úfal sa Tykudydes.

„Viete, práveže to celkom náhli. Mohlo by ísť dokonca o osud celej planéty.“

„Takže je rozhodnuté. Vyrážame okamžite, zrušte tábor, nech je všetko čo najskôr pripravené na cestu. Zeu – Doktorovu svätyňu vezmeme so sebou,“ vydal rozkaz kráľ.

„Vážne by som išiel radšej sám. A meno tejto modrej krásky je TARDIS.“ Čo tento názov znamená sa nikto z nich nikdy nedozvedel.

„Neprichádza do úvahy. Prosím, dovoľ nám ísť s tebou.“ Tou úžasnou vecou na Alexandrovi bolo, že keď chcel, dokázal presvedčiť i boha. Tak sa stalo i vtedy.

Netrvalo dlho a tábor bol zbalený a všetci i s Doktorom sa vydali na cestu. TARDIS na jeho požiadanie nechali na tom istom mieste, kde sa objavila. Morálka sa v gréckej časti družiny okamžite zlepšila. Tykudydes sa neuzatváral len do seba a Doktorov príchod vliel do tiel vojakov čerstvé sily. Peržania sa pre tento raz držali vzadu a žoldnierom bolo úplne jedno, že je práve medzi nimi najvyšší boh. Putovanie nocou prebiehalo pokojne až na malú chvíľu, kedy Doktor niečo zazrel v tieni stromov. Podišiel bližšie, ale hneď uskočil, pretože zdanlivo neživá rastlina na neho hodila trň. Okamžite ho obkolesila skupina Grékov a chcela rastlinu zadupať do zeme.

„Stojte! Nepribližujte sa k tomu. Ak vás zasiahne, napustí vám do žíl jed, ktorý vám otrávi myseľ. Našťastie ma nezasiahla. Volá sa to Varga a nepochádza zo Zeme.“ Na tvári sa mu zračili obavy.

„Čo s tým máme urobiť?“ spýtal sa kráľ.

„Ako ďaleko je chrám?“

„Mali by sme k nemu doraziť pri východe slnka.“

„Dobre Pôjdeme teda ďalej. Nechodte blízko k tej rastline!“ Všetci sa pohli ďalej. Jeden z Peržanov zahodil kopiju a chytil si ruku. Od bolesti stisol zuby. Nik si toho však nevšimol.

Ako povedal kráľ, keď vyšlo slnko, vyšli na lúku uprostred oázy. Okolo lúky, na jej hranici s lesom, pretekala riečka a tvorila tak akúsi prírodnú bariéru. V strede lúky sa nachádzal chrám. Teda, jeho ruiny. Severnou časťou chrámu sa prehnila nejaká kovová vec a roztrieštla ju na kamene. Ostatok držal pokope len zázrakom.

„Nikde žiadny dym,“ zamrmľal si Doktor pre seba.

Kráľovi, Alexandrovi Macedónskemu, sa rozšírili zreničky. Tegeovi stislo srdce. Bolo by možné, že Miléna je už mŕtva, pochované v ruinách chrámu? Kráľ sa s krikom rozbehol k chrámu, Doktor ho však dobehol a zastavil. „Je tam moja dcéra.“ „Je to príliš nebezpečné.“

„To je mi jedno. Nemôžem ju tam nechať. Čo ak je pod troskami a umiera?“

„Určite sa tam niekto bude musieť ísť pozrieť. Nie však ty. Pôjdem ja.“

Kráľ ešte chvíľu vzdoroval, Doktor bol však už pevne rozhodnutý. So sľubom, že sa vráti do večera, opustil tábor, ktorý už stihli vojaci začať rozkladať. Do cesty sa mu postavil Tegeus. „Chcem ísť s vami.“

„Nie. Radšej si pospi. Nemá zmysel, aby sme tam išli dvaja.“

„Nechápete. Milujem Milénu, kráľovu dcéru a neznesiem pomyslenie, že by sa jej niečo stalo, keď so mal možnosť ju zachrániť. Nedokážem ani zaspať.“

Doktor, ktorý videl ohne v Tegeových očiach, privolil a spolu sa vybrali do chrámu. Zaspávajúci tábor nechali za sebou.

Dvere chrámu boli vyvrátené, vnútra plný sutín a prachu. I tak sa v ňom dalo aspoň ako-tak pohybovať.

„Mali by sme nájsť vchod do tej lode.“

„Lode?“

„Presne tak. Tá kovová vec je v skutočnosti loďou a ak mám pravdu tak s posádkou, ktorá zažila Poslednú Veľkú Časovú vojnu.“

„Nerozumiem.“ „Ak to nevádi, raz by som ti to mohol vysvetliť. Ale teraz, allons-y Tegeus! Musíme nájsť vchod do tej lode.“

Hľadanie im nakoniec nezabralo toľko veľa času. Mali šťastie, že jeden stĺp padol tak, že im vytvoril cestu až k dverám lode. Vďaka Doktorovým znalostiam a paličke, ktorá žiarila modrým svetlom a bzučala, sa im podarilo dostať do jej vnútra. Chodbou prešli do miestnosti, kde bolo množstvo rôznych nástrojov, svetiel, stoličiek a stolov. Všetko však vyzeralo opotrebované. Doktor na každý zo stolov zamieril svoju paličku (nazval ju sonickým skrutkovačom), čím sa mu podarilo rozsvietiť ešte viac svetiel. Pred Doktorom sa rozžiarilo okno.

„Čo to robíte?“

„Snažím sa zistiť, čo je táto loď zač a kto je alebo bol na jej palube. Zachytil som jej signál pred nejakým časom. Signál, ktorý som nepočul už roky.“

Dvere v zadnej časti miestnosti, ktoré si doteraz neuvedomovali sa otvorili a vyšiel z nich ten najodpornejší tvor, akého by ste kedy mohli zazrieť. Celý bol z kovu, pohyboval sa pomaly, akoby skúmal miestnosť a osoby v nej. Mal jediné oko, upevnené na stopke, vyrastajúcej zo stredu okrúhlejšej hlavy a 2 stopky (každú inú), na bokoch tela, ktoré mali zrejme predstavovať ruky, Keď mu pohľad padol na Doktora, zúfalo sa snažil niečo povedať, nedokázal však zo seba vydať ani hláska. Zúrívo mykal ľavou rukou, no nič sa nestalo.

Doktora očividne jeho prítomnosť vydesila. Aspoň v prvej chvíli. Čo raz viac si však začal uvedomovať, že tento tvor mu neuškodí. Postavil sa pred neho.

„Dalek!“ oslovil ho. „Ako si sa sem dostal a čo je toto za loď? Prečo havarovala?“

Dalek sa už ani nesnažil odpovedať. Obrátil sa Doktorovi chrbtom a vyšiel z miestnosti. Popritom ponarážal do všetkých možných predmetov v miestnosti. Doktor sa rozbehol k miestnosti, z ktorej dalek vyšiel, rozrazil dvere a ostal stáť ako skamenený. Oči sa mu rozšírili a začal prenikavo dýchať. Kým stihol dvere zavrieť, Tegeus zazrel stopy bitky na oranžovej až červenej zemi. Telá, Trosky. Obloha sa tiež farbila do oranžova.

„To nie je možné.“ Doktor sa vrátil k stolu a zúrívo po ňom prechádzal prstami a ťpal do svetiel.

„Čo tam je, Doktor? A čo to odtiaľ vyšlo?“

„Časová vojna. Presne to tam je. Ale to predsa nie je možné. Ten tvor bol dalek, ale nejak zdegenerovaný. Dalek z Časovej vojny by nás už bol zabil. Som ja ale sprostý, už keď som videl tú Vargu, mi malo dôjsť, čo sa to tu deje. Toto je dalecká loď. Pozrime sa, či tu nenájdeme niečo lepšie.“

„Takže tých dalekov je viac?“

„Áno, bohužiaľ, je to veľmi pravdepodobné. Ale kde? To je otázka. Aha! Takže sme na zásobovacej lodi dalekov. Ale odkiaľ išla? Kam? Aaach,“ Doktor sa otočil k Tegeovi a prešiel si dlaňou po tvári. „Musí to tak byť. To by vysvetľovalo cieľ cesty i všetky veci spísané v počítači lode.“

„Doktor nestíham vás sledovať. Čo ste zistili?“

„Že máme problémy. Táto loď mala priniesť posily daleckej armáde počas Časovej vojny. Podľa počítača však bola Pánmi Času zahnaná do pasce, ale podarilo sa jej uniknúť pomocou čiernej diery. Ten dalek, ktorého sme tu videli, ju tam vyviedol, použil na to všetku energiu lode, podaril sa mu z nej aj vyjsť, ale poškodil sa. Ako si videl nemohol vystreliť ani rozprávať, šťastie pre nás. Ten nás trápiť nemusí, nezmôže nič. Loď bez energie havarovala na Zemi. Ale ich energia sa nestratila, nie, ostala na Gallifrey. Preto to okno! Samozrejme. To by malo všetko vysvetliť. Avšak loď už toto spojenie dlho nevydrží. Musím ho prerušiť inak vybuchne!“

„Ale ako?“ Môžete si domyslieť, že z tejto Doktorovej reči Tegeus nerozume skoro nič. Lepšie povedané, pochopil nutné minimum, ktoré mu len trochu osvetlilo ich situáciu.

„Vypnem celú loď. Ak sú tu i nejakí ďalší dalekovia, bez energie sa nezobudia. Potom loď vezmem s TARDIS preč odtiaľto a zničím ju.“

„Tak už nečakajte, ak máme tak málo času, ako hovoríte!“

„Jasné, samozrejme. Takže, uvidíme koľko týchto okien je po celej lodi.“ Pred Doktorom sa objavil náčrt lode a chrámu s mnohými zvýraznenými plochami. Doktor zamieril skrutkovačom na stoly a plochy začali jedna po druhej slabnúť. Až na jednu. Nech sa snažil ako chcel, nemohol ho zatvoriť a bez toho nemohol vypnúť loď. Po krátkom zamyslení sa rozhodol Doktor zariskovať a celú loď zaplniť. Takto boli viditeľné okraje okien, ale na druhej strane hrozilo, že sa dalekovia môžu každou chvíľou prebrať. Potom sa i s Tegeom rozbehli k oknu, ktoré sa nachádzalo mimo lode, nie ďaleko od vchodu do chrámu. Cestou míňali mnoho iných okien. Keď sa Tegeus pozrel za seba, uvidel, že sa z lode dvíha dym. Upozornil na to Doktora, ten len prikývol. „Máme málo času.“ Dobešli k oknu a nazreli dovnútra, aby zistili, kde sa stala chyba.

Na červenej pôde tam ležala Miléna, vôkol nej samé trosky a kamene. Tegeus sa za ňou rozbehol. Čím ďalej išiel, tým ťažšie sa mu kráčalo, nohy sa mu podlamovali od únavy. Doktor to s obavami pozoroval z druhej strany okna. Nemohol tam ísť, pretože by podľa jeho slov vytvoril paradox. Zázrakom sa však Tegeovi podarilo dostať k Miléne, zobrať ju do náručia a vyčerpaný, vydesený ale najmä šťastný sa vracal späť. Doktor počkal, kým príde k nemu, presvedčil sa, že Miléna je živá, len slabá od únavy a utekal vypnúť všetko v lodi. Hneď potom sa vrátil k nim.

Naskytol sa mu pohľad, ktorý mu zovrel srdce. Miléna plakala a v náručí držala mŕtveho Tegea. Okno za nimi zmizlo, loď bola vypnutá.

„Čo sa stalo?“

„Spoza toho rohu vyšlo 10 kovových postáv, čo ich Tegeus nazval dalekmi. Keď prišli k nám, opýtali sa, kde je náš vodca. Mali strašné neľudské hlasy. Tegeus ma chcel chrániť, ale ako sa postavil, jeden z nich na neho vypustil akési svetlo a on mi padol mŕtvy k nohám. Potom mi zopakovali otázku a ja som im povedala, že pred chrámom a ...“

Doktor sa rozbehol von. Celý tábor bol zničený. Zdevastované stany, rozhádzané zásoby a vojaci ležiaci naokolo bez ohľadu na hodnotu či pôvod. Nikde ani kvapka krvi, dokonca sa celá sceneria kúpala v lúčoch poludňajšieho slnka.

V potmennej nálade sa Doktor vrátil do chrámu. Išiel tam, odkiaľ Miléna videla prichádzať dalekov. Trup lode bol otvorený. Keď nazrel dovnútra videl stovky dalekov, ktorým v oživení a vypustení stihol vypnutím lode zabrániť. Až teraz si uvedomil, akým ohromným riskom bolo zvýšiť energiu. Zachránil jednu a stratil všetkých ostatných.

Vrátil sa k chodbe, kde nechal Milénu. Pomohol jej na nohy.

„Tegeus mi o vás stuhol povedať. Ste naozaj Zeus?“

„Nie. Nie som žiadny boh.“

Vyšli von. Miléna bola zdrvená pohľadom na tábor.

„Musíme ich pochovať.“

„Áno. Budete musieť.“

„A čo vy?“

„Musím nájsť tých 10 dalekov, aby nenapáchali ešte viac škody.“

„Ako ich chcete nájsť?“

„Sú to dalekovia z vrcholu Časovej vojny. Ver mi, nebude to ťažké.“ Ako na potvrdenie jeho slov neďaleko v lese vzlietli vtáci z korún padajúcich stromov.

„Musím nájsť svojho otca.“ Doktor bolestne stisol tvár. „Nemám ti ako pomôcť či ulaviť od bolesti. Je mi to ľúto. Je mi to veľmi ľúto.“

Ako Doktor odchádzal, Miléna zazrela nejaký pohyb pri rieke. Rozbehla sa tam a zavolala na Doktora. Ten sa neveriacky rozbehol k nej. Človek pri rieke bol kráľ, Alexander Macedónsky, ktorý nejakým zázrakom prežil daleký útok na tábor. Ako vlastne, to sa mali Miléna a Doktor dozvedieť od neho samotného o malú chvíľu.

„Všetko sa začalo kaziť, keď z tej kovovej veci, čo zničila chrám, začal stúpať dym. V tábore sa strhol krik. Dôvodom bol jeden z Grékov, ktorý prebodol Peržana. Bránil sa tým, že Peržan zaútočil prvý, že mal v úmysle ho zabiť. Tábor sa hneď rozdelil na Grékov a Peržanov. Ešte aj žoldnieri si po jednom tentoraz vybrali strany. Jeden z Peržanov sa ozval, nech ich ako kráľ rozsúdím i keď to bola úmyselná vražda. Priznal som pravdu jemu a Peržanom. Tu sa medzi Grékmi strhol krik. *„Ty nie si grécky kráľ!“* revali všetci. *„Si viac Peržan ako Grék!“* Vrhli sa na mňa, domlátili ma do bezvedomia a boli by ma tu na mieste prebodli mečom, tým som si istý. Nestalo sa však tak, prebrali ste ma teraz vy a môžem si len domyslieť, že im v mojej vražde zabránili tí Dalekovia. Nik z tých Grékov si to už nikdy neuvedomí, no nechtiac mi zachránili život. Viete, čo spravili Peržania, keď sa do mňa Gréci pustili? Nič. Len stáli obďaleč. Nikdy som Grékom nekrivdil. V spojení s Peržanmi som však videl budúcnosť, lepšiu ako rozdrobené mestské štáty Peloponézu. Vzdal som sa priateľstva s Grékmi, so svojím rodom, len aby sa mali lepšie tí po nich. Odcudzil som sa svojím vlastným. Nikdy som nespravil väčšiu chybu. Chcem – musím ju napraviť. Pôjdem a pomstím ich smrť i za cenu vlastného života. Aby nikto nemohol nikdy povedať: *„Ty nie si grécky kráľ, si viac Peržanom ako Grékom“*, ale aby vraveli, *„Život svoj položil za svojich priateľov, národ a rod. Ten bude navždy naším kráľom.“* Preto Doktor nenamietaj. Pôjdem s tebou a pomstím Tegea i ostatných. Miléna, dcéra moja, prosím, odpusti mi. Vezmi si Bukefalusa a choď na ňom do najbližšieho mesta. Že kadiaľ? Neboj sa, je to chytrý kôň, pozná cestu. Ty sa len drž. Povedz im, čo sa tu stalo. Alebo radšej ani nie, kto by ti uveril. Tak či tak, pochovajte všetkých s poctami. Zbohom. Nech ti bohovia požehnajú. A nespomínaj na mňa v zlom.

Tu sa príbeh končí,

Už len krátky epilóg,

Skôr než zatvoríš oči,

Vypočuj si, ako to skončilo.

Kráľ sa vrátil domov, no chorel a kričal

Tri dni po príchode, už mŕtvy tam ležal.

Sklenenú hrobku pre neho spravili,

Na prosbu dcéry epitaf vyryli:

Život svoj položil za svojich priateľov,

Národ a rod.

Ten navždy bude naším kráľom.

Doktora už nik viac nevidel

Prišiel si a zas odišiel

Vedz však, že vždy bude blízko stáť

Preto sa nikdy nemusíš báť

A teraz pokojne môžeš ísť spať.